

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2018r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Robert Bednarczyk

Protokolant: Emilia Tkacz

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zgorzelcu – Agnieszki Kwaśniak

po rozpoznaniu w dniach 28 lutego 2018r., 23 marca 2018r. sprawy karnej

M. B.

syna P. i T. z domu W.

urodz. (...) w B.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 20.01.2014r. w sprawie III K 56/13, utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 08.05.2014r. w sprawie II AKa 111/14, za czyn z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony w nocy 17 stycznia 2013r. na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności, za występki z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniach 18 stycznia 2013r., 12 listopada 2012r., 29 listopada 2012r., 30 listopada 2012r., 13 stycznia 2013 r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony w dniu 12 listopada 2012r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005 Nr 179 poz. 1485) popełniony w dniu 19 grudnia 2012r. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 13 stycznia 2013r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 13 stycznia 2013r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 109 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 29 lipca 2012r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którym wymierzono mu karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 listopada 2012r., w dniu 19 grudnia 2012r. oraz w dniu 14 stycznia 2013r.,

2. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 02.06.2014r. w sprawie III K 28/13, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24.09.2014r. w sprawie II AKa 259/14, za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 8 sierpnia 2012r. na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 8 sierpnia 2012r., 9 sierpnia 2012r. oraz w dniu 10 sierpnia 2012r.,

3. Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 01.02.2016r. w sprawie II K 2/13, utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 14.06.2016r. w sprawie VI Ka 183/16, za przestępstwo z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od 16 lipca 2012r. do 19 lipca 2012r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniach 16 lipca 2012r. i 20 lipca 2012r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii popełniony w dniu 28 października 2012r. na karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, którym wymierzono mu karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

I. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności opisane w części wstępnej wyroku łączy i orzeka wobec skazanego M. B. karę łączną 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 577 k.p.k. i art. 63 § 1 k.k. zalicza skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniu 13 listopada 2012r., w dniu 19 grudnia 2012r. oraz w dniu 14 stycznia 2013r. w sprawie III K 56/13 oraz w dniu 8 sierpnia 2012r., 9 sierpnia 2012r. oraz w dniu 10 sierpnia 2012r. w sprawie III K 28/13 i wszelkie okresy odbytych dotychczas kar pozbawienia wolności zaliczone na poczet kar jednostkowych w wyrokach podlegających połączeniu,

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. B. urodzony (...) w B. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 20.01.2014r. w sprawie III K 56/13, utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 08.05.2014r. w sprawie II AKa 111/14, za czyn z art. 280 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony w nocy 17 stycznia 2013r. na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności, za występki z art. 244 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniach 18 stycznia 2013r., 12 listopada 2012r., 29 listopada 2012r., 30 listopada 2012r., 13 stycznia 2013r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony w dniu 12 listopada 2012r. na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 62 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. 2005 Nr 179 poz. 1485) popełniony w dniu 19 grudnia 2012r. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 13 stycznia 2013r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 13 stycznia 2013r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 109 k.k. popełniony w dniu 29 lipca 2012r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności w zw. z art. 64 § 1 k.k. którym wymierzono karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 listopada 2012r., w dniu 19 grudnia 2012r., oraz w dniu 14 stycznia 2013r.,

2. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 02.06.2012r. w sprawie III K 28/13, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24.09.2014r. w sprawie AKa 259/14, za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 8 sierpnia 2012r. na karę 3 (trzech) lat i 6 (miesięcy) pozbawienia wolności, z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 8 sierpnia 2012r., 9 sierpnia 2012r. oraz w dniu 10 sierpnia 2012r.,

3. Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 01.02.2016r. w sprawie II K 2/13, utrzymanym następnie w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 14.06.2016r. w sprawie VI Ka 183/16, za przestępstwo z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od 16 lipca 2012r. do 19 lipca 2012r. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniach 16 lipca 2012r. i 20 lipca 2012r. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 62 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 28 października 2012r. na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

(dowód: odpis wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 20.01.2014r.

wydanego w sprawie IIK 56/16 k. 48-51,

odpis wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 02.06.2014r.

wydanego w sprawie III K 28/13, k. 52-53

odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 08.05.2014r.

wydanego w sprawie II AKa 11/14 k. 69,

odpis wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24.09.2014r.

wydanego w sprawie II AKa 259/17 k. 70-71,

odpis wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 1.02.2016r.

wydanego w sprawie IIK 2/13 k. 72-75,

odpis wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 14.06.2016r.

wydanego w sprawie VI Ka 183/16 k.77

informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego k. 9-12).

Żadna z powyżej opisanych kar pozbawienia wolności nie została wykonana. Skazany posiada w jednostce penitencjarnej przeciętną opinię. Wielokrotnie był on nagradzany, kilkakrotnie karany m.in. za nie wykonywanie poleceń przełożonych, podżeganie do zbiorowej bójki. M. B. nie uczestniczy aktualnie w podkulturze więziennej, karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania. Skazany nie jest zatrudniony, bierze udział w kursie zawodowym przygotowującym do pracy w zawodzie operator obrabiarek skrawających. Brał udział i zakończył terapie dla osób uzależnionych od środków odurzających lub substancji psychotropowych. Był on w przeszłości wielokrotnie karany.

(dowód: opinia Z-cy Dyrektora ZK we W. k. 32-34; informacje z systemu Noe-Sad k. 14-15; dane o karalności k. 9-12; informacja o pobytach k. 35-39)

Postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego wszczęte zostało z inicjatywy obrońcy skazanego. Pierwszą podlegającą rozważeniu kwestią jest to, jakie przepisy kodeksu karnego mogą i powinny znaleźć zastosowanie przez pryzmat art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy -Kodeks karny, ustawy- Kodeks karny wykonawczy. Przepis ten stanowi, że zawartych w aktualnie obowiązującym rozdziale IX kodeksu karnego rozwiązań nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem 1 lipca 2015r. Argumentum a contrario uznać zatem należy, że wprowadzone opisaną nowelizacją unormowania zastosowanie mają wówczas, gdy wobec sprawcy orzeczono prawomocnie po tej dacie choćby jedną z kar, co w realiach sprawy sprowadza się do daty wydania jednego wyroku skazującego spośród trzech. Skoro tak, to uznać należy, że powinnością Sądu było zastosowanie tych przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, jakie weszły w życie po 1 lipca 2015r. Zgodnie z brzmieniem art. 85 § 1 i 2 kk karę łączną wymierza się, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, przy czym podstawą orzeczenia kary łącznej są również kary łączne. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja zachodzi, bowiem w opisanym w punkcie 3 części wstępnej wyroku łącznego wyroku orzeczona została M. B. prawomocnie po dniu 1 lipca 2015r. kara pozbawienia wolności. W tej sytuacji jedynym ograniczeniem przedmiotowym jest zawarte w art. 85 § 2 kk wskazanie o powinności łączenia jedynie kar podlegających wykonaniu co oznacza, że wykluczona jest możliwość łączenia kar już wykonanych w całości. Sytuacja taka jednak w realiach sprawy nie zachodzi, nie ma również miejsca sytuacja wskazana w art. 85 § 3 i 3a kk. Skoro tak, to zgodnie z art. 86 § 4 kk Sąd był władny kształtować wymiar kary łącznej na poziomie od 9 lat pozbawienia wolności do 13 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Okoliczności statuujące wymiar kary łącznej opisane są w art. 85a kk.

Zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a k.k. orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649). Można odróżnić trzy odmienne reguły łączenia kar: zasadę absorpcji, kiedy kara łączna jest równa najniższej spośród kar jednostkowych, zasadę kumulacji - gdy kara łączna jest równa sumie kar jednostkowych oraz pośrednią zasadę asperacji (absorpcji częściowej). Wymierzając karę łączną, trzeba mieć na uwadze, że jest ona swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie objętym wyrokiem łącznym. Sąd nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, ale musi rozważyć przedmiotowo - podmiotowy związek między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu. Im bardziej jest on ścisły, w tym większym stopniu powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. Kara łączna nie jest jednak sposobem na premię dla sprawcy większej liczby przestępstw. Ma stanowić całościową ocenę jego zachowań, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny. Nie ma ona służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popełnienie większej liczby przestępstw uzasadnia raczej odstępstwo od absorpcji kar niż za nią przemawia. Wymierzenie kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziło do premiowania sprawcy popełniającego więcej przestępstw i do praktycznej bezkarności niektórych zachowań zabronionych. Ta zasada, jak i kumulacja kar winny być stosowane wyjątkowo, zaś priorytet ma zasada asperacji, czyli absorpcji częściowej.

Podstawowym elementem, wpływającym na powinność jej zaostrzenia jest fakt wielokrotnej karalności M. B. za przestępstwa, skierowane przeciwko różnorodnym dobrom prawem chronionym. Znaczna ilość popełnionych przezeń czynów zabronionych przemawia za uznaniem go za sprawcę niepoprawnego a co za tym idzie przejawiającego oznaki zaawansowanego procesu demoralizacji. Bez wątplenia przypisać mu należy rażące lekceważenie jednego z podstawowych dóbr prawem chronionych, jakim jest własność, albowiem jego czyny w znaczącej części skierowane były przeciwko temu właśnie dobru prawem chronionemu. Zarówno ich ilość, jak też ciężar gatunkowy stanowczo sprzeciwia się stosowaniu zasady absorpcji, co więcej okoliczności te przemawiały zdecydowanie za zastosowaniem zasady kumulacji. Z drugiej jednak strony opinia, jaką skazany posiada w jednostce penitencjarnej wskazuje, że proces jego resocjalizacji przynosi jednak pewne pożądane efekty, co wprost przekłada się na potrzebę odpowiedniego złagodzenia kary. Na aprobatę zasługuje w szczególności dobrowolne podjęcie przezeń terapii dla osób uzależnionych i wola pogłębiania kwalifikacji zawodowych. Jako słuszną zatem Sąd uznał w tym zakresie karę 12 lat pozbawienia wolności, bo z jednej strony kara ta nie będzie stanowić nieuzasadnionej premii a z drugiej uwzględni ona postawę skazanego w jednostce penitencjarnej.

M. B. nie posiada majątku ani dochodów, umożliwiających mu poniesienie kosztów sądowych, Sąd zatem odstąpił od obciążenia go nimi.